

Kiam ili informis lin pri la letero de Karlo, liaj okuloj pleniĝis je larmoj, tamen tiuj povis okazi pro tio, ke Norberto ĵus mordis al li la kruron.

“Araah! Ne graves, l’ nur traf’s mi’n boton – nur ludante – l’ nur estes bebo, fakte.”

La bebo batis pervoste kontraŭ la muro, skuante la fenestrojn. Hari kaj Hermiona marŝis reen al la kastelo kun sento, ke ili ne malŝatus fruan alvenon de sabato.

Ili kompatus je Hagrid kiam li devis adiaŭi al Norberto, se ili ne tiom prizorgus kion ili devis fari. Estis tre malluma, nebula nokto, kaj ili malfrue alvenis al la kabano de Hagrid pro tio, ke ili devis atendi ĝis Ĝenozo lasis al ili la vojon liberan tra la vestiblo, kie li tenisadis kontraŭ la muro.

Hagrid jam pretiĝis Norberton kaj pakis ĝin en grandan keston.

“Li ‘aves sufiĉe da ratoj kaj brando por la vojaĝ’,” diris Hagrid per dampata voĉo. “Kaj mi kunpak’s lud’lurson, okaze ke li estos soleca.”

De la kesto aŭdiĝis bruoj, kiuj sugestis al Hari, ke la ludilurso suferis la deŝiron de ĝia kapo.

“Ĝis! Ĝis, Norberto!” Hagrid singultis, dum Hari kaj Hermiona kovris la keston per la nevidebla mantelo kaj iris mem sub ĝin. “Panjo n’ niam f’rgesos vin!”

Kiel ili sukcesis movi la keston supren ĝis la kastelo, ili neniam komprenis. Noktomezo tiktake proksimiĝis dum ili portis Norberton supren laŭ la marmora ŝtuparo en la vestiblo kaj laŭ la mallumaj koridoroj. Supren laŭ alia ŝtuparo, kaj plua – eĉ mallongiga vojo konata de Hari ne faciligis la laboron multe.

“Preskaŭ tie!” Hari anhelis kiam ili atingis la koridoron sub la plej alta turo.

Tiam subita movado tiom ektimigis ilin, ke ili preskaŭ faligis la keston. Forgeŝante, ke ili jam estis nevideblaj, ili ekkaŭris en la ombrojn, gapante al la malhelaj figuroj kiuj luktis je tri metroj antaŭ ili. Lampo ekflamiĝis.

Prof. MakGongal, vestita en tartana banrobo kaj harreto, tenis Malfid je la orelo.

“Detenpuno por vi!” ŝi kriis. “Kaj dudek poentojn de Rampeno! Ĉirkaŭvagante noktomeze, kiel vi *aŭdacas* tion –”

“Vi ne komprenas, profesorino. Hari Potter alvenos – li havas drakon!”

“Kia absoluta rubaĵo! Kiel vi *aŭdacas* mensogi tiamaniere! Venu – mi diskutos kun profesoro Snejp pri vi, Malfid!”

Post tio la kruta helica ŝtuparo ĝis la supro de la turo sentis kiel la plej facila afero en la mondo. Ne antaŭ ol ili paŝintis en la malvarman noktan aeron, ili deĵetis la mantelon, ĝojaj ĉar ili denove povis normale spiri. Hermiona dancis kvazaŭan ĵigon^[47].